

Danielin kirja – numero viisikymmentäseitsemän

Ilmestyskirjan profeetallisten salaisuuksien paljastaminen: matka lopun ajan profetioiden halki

Jeff Pippenger
2024-01-21

Kaikki profeetat puhuvat maailman lopusta, ja kaikki profetiat yhtyvät ja päättyvät Ilmestyskirjaan. Ilmestyskirjassa jatketaan samaa linjaa kuin Danielin kirjassa, sillä ne ovat sama kirja. Kaikki nämä profeetalliset periaatteet on vahvasti esitetty aiemmissa artikkeleissa. Ilmestyskirjassa meille ilmoitetaan, että juuri ennen kuin koetus aika päättyy, on olemassa profetia, joka on ollut sinetöitynä ja joka avataan. Nämä artikkelit ovat tuoneet esiin ne profeetalliset ainekset, jotka liittyvät siihen Ilmestyskirjan sanomaan, jota nyt avataan. Sanoma ei ole yksi ainoa profeetallinen totuus, ja jokainen avattavana olevan sanoman osa kuuluu Jeesuksen Kristuksen ilmestyksen piiriin.

Sanoma avataan sinetin alta juuri ennen koetusajan päättymistä, jolloin ”aika on lähellä”. Danielin ja Ilmestyskirjan kirjat yhdessä Profetian Hengen kirjoitusten selitysten kanssa ovat hyvin täsmällisiä sen prosessin suhteen, joka liittyy profeetallisen sanoman sinettien avaamiseen. Juudan sukukunnan Leijona toteuttaa tämän avaamisen, ja tehdessään niin hän käyttää jäseneltyä menetelmää sanoman esittämiseksi. Hän vastaanottaa sanoman Isältä, joka esitetään pitämässä Raamattua seitsemällä sinetillä suljettuna. Juudan sukukunnan Leijona, joka on myös Daavidin juuri ja teurastettu Karitsa, ottaa kirjan Isältä ja poistaa sinetit.

Jeesus antaa sitten sanoman Gabrielille, joka muiden enkelien kanssa välittää sanoman profeetalle, joka kirjoittaa sanoman ja lähettää sen seurakunnille. Kun profeetallisen sanoman sinettien avaamisen aika on käsillä, profeetallisen sanoman avaaminen synnyttää kolmivaiheisen koettelemisprosessin, joka koettelee seurakuntien sisällä olevia, jotka ovat profeetan kirjoituksen kohdeyleisöä, ja heidän yksilöllisen vastauksensa perusteella nuo seurakunnan jäsenet ratkaisevat, kuuluvatko he jompaankumpaan kahdesta ryhmästä. Ne, jotka ottavat vastaan sen tiedon lisääntymisen, jonka avattu sanoma tuottaa, tunnustetaan ”viisaiksi”, ja ne, jotka eivät sitä tee, Daniel tunnistaa ”jumalattomiksi” ja Matteus ”tyhmiksi”.

Kaikki nämä tekijät, jotka liittyvät viimeisen profeetallisen salaisuuden avaamiseen, käsitellään ja niitä korostetaan Ilmestyskirjan seitsemännentoista luvun yhdeksännessä jakeessa, sillä se tuo esiin erään Jeesuksen Kristuksen ilmestyksen osatekijän, joka koettelee kahta palvojien luokkaa. Se tekee tämän osoittamalla, että juuri ”viisaat” ymmärtävät sen sanoman, joka seuraa jakeen varoitusmerkkiä.

Ja tässä on mieli, jossa on viisaus. Ne seitsemän päätä ovat seitsemän vuotta, joiden päällä nainen istuu. Ja ne ovat seitsemän kuningasta: viisi on kaatunut, yksi on, ja toinen ei ole vielä tullut; ja kun hän tulee, hänen täytyy pysyä vähän aikaa. Ja peto, joka oli eikä ole, on itse

kahdeksas, ja on yksi niistä seitsemästä, ja menee kadotukseen. Ilmestys 17:9–11.

”Mieli, jossa on viisautta”, on ”viisaitten” mieli. ”Viisaat” ymmärtävät tiedon lisääntymisen, ja se tiedon lisääntyminen, joka esitetään välittömästi profeettallisen merkin jälkeen ja joka osoittaa totuuden, jonka viisaat ymmärtävät ja jonka jumalattomat hylkäävät, on se totuus, joka liittyy Raamatun profetian valtakuntiin ja joka esitetään seuraavissa jakeissa. Nämä jakeet muodostavat Raamatun profetian valtakuntien viimeisen kuvauksen, ja se, mikä avataan viimeisinä päivinä, on se, että nuo kahdeksan valtakuntaa on esitetty myös Raamatun profetian valtakuntien ensimmäisessä kuvauksessa Danielin kirjan toisessa luvussa.

Totuuden ilmoitus vahvistaa sen Raamatun profetian valtakuntia koskevan rajoitetun näkemyksen, joka muodosti yhden Millerin jalokivistä, mutta se loisti kymmenen kertaa kirkkaammin, sillä se sisältää paljon enemmän totuutta kuin mitä milleriitit ymmärsivät historiansa rajoittuneesta näkökohdasta, ja se edustaa koetusta, kuten luku ”kymmenen” osoittaa, samoin kuin johdannollisen varoituksen varoitusmajakka: ”tässä on mieli, jossa on viisaus”, profeettallisesti tulkittuna: seuraava totuus koettelee niitä seurakuntia, joille lähetetään sanoma, joka avataan sineteistään juuri ennen armonajan päättymistä.

Ilmestyskirjan seitsemännessätoista luvussa Johannes vietiin paavillisen pimeyden tuhannen kahdensadan kuudenkymmenen vuoden erämaahan. Hänet asetettiin aivan tuon ajanjakson loppuun vuonna 1798, joka on sama historian vaihe, johon hänet asetettiin Ilmestyskirjan kolmannessatoista luvussa.

Ja minä seisoin meren hiekalla ja näin pedon nousevan merestä; sillä oli seitsemän päätä ja kymmenen sarvea, ja sen sarvissa kymmenen kruunua, ja sen päihin oli kirjoitettu pilkan nimi. Ilmestys 13:1.

”Meren hiekka” edustaa vuotta 1798, sillä se merkitsee sitä historiallista näköalapaikkaa, josta Johannekselle näytettiin paavius (merestä nouseva peto) menneessä aikamuodossa ja Yhdysvallat (maasta nouseva peto) nousemassa sekä lopulta puhumassa lohikäärmeen tavoin pian tulevan sunnuntailain yhteydessä. Sitten maapeto pakottaa maailman hyväksymään ”pedon kuvan”, joka puhuisi ja panisi sunnuntailainsäädännön täytäntöön koko maailmassa.

”Sinä aikana, jolloin paavius, voimastaan riistettynä, pakotettiin lakkaamaan vainoamasta, Johannes näki uuden vallan nousevan esiin toistamaan lohikäärmeen ääntä ja jatkamaan samaa julmaa ja jumalanpilkkaista työtä. Tätä valtaa, viimeistä, joka ryhtyy sotaan kirkkoa ja Jumalan lakia vastaan, kuvataan karitsan sarvia muistuttavalla pedolla. Sitä edeltäneet pedot olivat nousseet merestä; mutta tämä nousi maasta, mikä kuvasi sen symboloiman kansakunnan — Yhdysvaltojen — rauhanomaista nousua.” Signs of the Times, February 8, 1910.

Johannes viedään samaan historian näköalapaikkaan saadakseen seitsemännessätoista luvussa viimeisen esityksen Raamatun profetian valtakunnista. Tuossa näköalapaikassa seisoen valtakunnat esitetään. Hänelle ilmoitetaan ensin, että peto hallitsee sekä kirkkoa että valtiota, sillä hän istuu ei ainoastaan seitsemän pään, vaan myös seitsemän vuoren päällä. Suuren porton istuminen osoittaa, että hän on se, joka ratsastaa pedon selässä, ja se, joka ratsastaa pedon selässä, on se, joka hallitsee petoa.

Ja se nainen, jonka sinä näit, on se suuri kaupunki, joka hallitsee maan kuninkaita. Ilmestys 17:18.

Sana ”hallitsee” merkitsee vallassa pitämistä ja hallitsemista. Ratsastaja hallitsee petoa pitämällä ohjaksia käsissään. Paavius hallitsee seitsemän pään yli ja myös seitsemän vuoren yli. Danielin kirjan toisessa luvussa Daniel ilmoittaa Nebukadnessarille, että tämä on kultainen ”pää”. Jesajan kirjan seitsemännessä luvussa ”pää” tarkoittaa myös kuningasta, pääkaupunkia tai valtakuntaa.

Sillä Aramin pää on Damaskos, ja Damaskoksen pää on Resin; ja kuudenkymmenen viiden vuoden kuluessa Efraim murskataan niin, ettei se enää ole kansa. Ja Efraimin pää on Samaria, ja Samarian pää on Remaljan poika. Ellette usko, ette totisesti pysy lujina. Jesaja 7:7, 8.

Paavius, joka on petoa ratsastava nainen, hallitsee kaikkia maan kuninkaita. Nuo kuninkaat esitetään ”kymmenenä kuninkaana”, jotka ovat viimeisten päivien lohikäärmevalta. He ovat ne kuninkaat, joiden kanssa Tyyron portto harjoittaa haureutta. Nuo ”kymmenen kuningasta” on pakotettu hyväksymään paaviuden valta, mutta noiden kymmenen kuninkaan johtava kuningas on Yhdysvallat. Sen tähden Yhdysvallat esitetään myös Ahabina, Israelin kymmenen pohjoisen heimon kuninkaana. Luku ”seitsemän” merkitsee ”täydellistä”, ja kun paavius kuvataan hallitsemassa maan kuninkaita, se hallitsee myös kymmentä kuningasta, ja se istuu seitsemän pään päällä.

Tässä on mieli, jossa on viisaus, sillä viimeisten päivien viisaat käyttävät menetelmää ”rivi rivin päälle”, ja he tunnistavat, että jokainen niiden valtiotaidon vertauskuvista, joita portto hallitsee, osoittaa samaan totuuteen. Hän hallitsee myös seitsemää vuorta, ja milleriitit tunnistivat Raamatun profetiassa ”vuoren” valtakunnan vertauskuvaksi, mutta he tunnistivat myös, että vertauskuvilla on useampi kuin yksi merkitys.

Vuoret ovat myös seurakunnan vertauskuva. Raamatussa ”ihana pyhä vuori” edustaa Jumalan seurakuntaa.

Sana, jonka Aamoksen poika Jesaja näki Juudasta ja Jerusalemistä. Ja viimeisinä päivinä on tapahtuva, että Herran huoneen vuori vahvistetaan vuorten huipuksi, ja se korotetaan kukkuloita korkeammaksi; ja kaikki kansakunnat virtaavat sen tykö. Ja monet kansat lähtevät ja sanovat: Tulkaa, nouskaamme Herran vuorelle, Jaakobin Jumalan huoneeseen; ja hän opettaa meille teitänsä, ja me vaellamme hänen polkujansa. Sillä Siionista lähtee laki, ja Herran sana Jerusalemistä. Jesaja 2:1–3.

”Herran huone” on Hänen kirkkonsa, ja se on ”vuori”. Suuri portto istuu seitsemän vuoren päällä, mikä osoittaa, että hän hallitsee kaikkia kirkkoja, samoin kuin hän hallitsee kaikkia kuninkaita. Hänellä on valta kaikkien kirkkojen ja kaikkien valtioiden yli koko maailmassa.

Näky, jonka Jesaja ilmoittaa tulleen hänelle ”Juudasta ja Jerusalemistä” ja jonka juuri siteerasimme, jatkuu edelleen, ja se on yhä sama kohta neljännessä luvussa, ja Jesajan mukaan se on ”sama päivä”, jolloin ihmiset sanovat: ”Tulkaa, nouskaamme Herran vuorelle, Jaakobin Jumalan temppeliin.” Tuona samana ajanjaksona mainitaan ”seitsemän naista”.

Ja sinä päivänä seitsemän naista tarttuu yhteen mieheen sanoen: Me syömme oman leipämme ja pukeudumme omiin vaatteisiimme; salli meidän vain kantaa sinun nimeäsi, ota pois meidän häpeämme. Sinä päivänä Herran vesä on oleva kaunis ja kunniakas, ja maan hedelmä on oleva erinomainen ja ihana Israelin pelastuneille. Ja tapahtuu, että se, joka on jäljelle jäänyt Siionissa, ja se, joka on säilynyt Jerusalemissa, on kutsuttava pyhäksi, jokainen, joka on kirjoitettu elävien joukkoon Jerusalemissa: kun Herra on pessyt pois Siionin tytärten saastan ja puhdistanut Jerusalemin verivelan sen keskeltä tuomion hengellä ja polttamisen hengellä. Ja Herra on luova jokaisen Siionin vuoren asuinsijan ylle ja sen kokoontumisten ylle pilven ja savun päiväksi sekä liekehtivän tulen hohteen yöksi; sillä kaiken kirkkauden yllä on oleva suoja. Ja siellä on oleva maja varjoksi päivän hellettä vastaan sekä turvapaikaksi ja suojaksi myrskyä ja sadetta vastaan. Jesaja 4:1–6.

Se ”päivä”, joka on Jesajan näyn aiheena, on Ilmestyskirjan yhdestoista luvun suuren maanjäristyksen ”hetki”. Viisaat, jotka ovat hyväksyneet kehotuksen ”palata” 18. heinäkuuta 2020 tapahtuneesta pettymyksestä ja täyttäneet 3. Mooseksen kirjan kahdennenkymmenennen kuudennen luvun vaatimukset ja jotka Hesekielin ensimmäinen profetia on koonnut yhteen, sinetöidään, kun he hyväksyvät Hesekielin toisen sanoman islamin neljästä tuulesta. Sen jälkeen heidät korotetaan taivaaseen merkiksi, ja Jumalan muut lapset Babylonissa alkavat vastata kutsuun lähteä pois Babylonista, joka alkaa maanjäristyksen aikaan, joka on pian tuleva sunnuntailaki. Jumalan toinen lauma kuulee sanoman lähteä pois Babylonista, ja he julistavat: ”Tulkaa, nouskaamme Herran vuorelle, Jaakobin Jumalan temppeliin.”

Sinä ”hetkenä” suuri portto alkaa laulaa laulujaan ja harjoittaa haureutta maan kuninkaiden kanssa. Ne, joiden nimiä ei ole kirjoitettu Karitsan elämän kirjaan, seuraavat porttoa, ja heidän kirkkonsa joutuvat hänen valtansa alle. Jesaja esittää nämä kirkot ”seitsemänä naisena”. Nuo ”seitsemän naista” ovat ne ”seitsemän vuotta”, joita paavius tulee hallitsemaan, kun Yhdysvallat pakottaa koko maailman pystyttämään pedon kuvan, joka sekä puhuu että saattaa kaikki ottamaan paavillisen vallan merkin.

Nuo ”seitsemän naista tarttuu yhteen mieheen”, ja tuo ”mies” on se ”mies”, jonka Paavali tunnistaa ”synnin ihmiseksi”. Tuona koetuksen aikana niitä, jotka jäävät ”Jerusalemiin, sanotaan pyhiksi, jokaista, joka on merkitty elävien joukkoon Jerusalemissa”. Jumalan kansa on niitä tuona ajanjaksona, joiden nimet on kirjoitettu elämän kirjaan, sen Karitsan kirjaan, joka on teurastettu maailman perustamisesta asti. Toinen luokka, ne jotka tarttuvat ”synnin ihmiseen”, ovat ne, joista Ilmestyskirjan kolmastoista luku puhuu, jotka kumartavat synnin ihmistä.

Ja kaikki maan päällä asuvat kumartavat sitä, kaikki ne, joiden nimiä ei ole kirjoitettu maailman perustamisesta asti teurastetun Karitsan elämän kirjaan. Jos jollakulla on korva, hän kuulkoon. Ilmestys 13:8, 9.

Suuren maanjäristyksen ”hetki”, joka on sunnuntailakikriisi, on tutkivan tuomion päätös, ja tuomio perustuu siihen, havaitaanko nimesi elämän kirjaan merkityksi vai ei; näin ollen tuona aikana ne kaksi luokkaa, joita suhde elämän kirjaan edustaa, osoittavat juuri tuomion viimeiset näyttämöt. Ne, jotka tarttuvat ”synnin ihmiseen”, julistavat syövänsä ”omaa leipäänsä ja pukeutuvansa” ”omiin vaatteisiinsa”, mutta heidän ensisijainen halunsa on ”saada kutsua itseään sinun nimelläsi”.

He säilyttävät oman uskonopillisen tunnustuksensa (syövät omaa leipäänsä) ja säilyttävät kirkkokunnallisen tunnustautumisensa (omat vaatteensa), mutta ottavat vastaan ”synnin ihmisen” nimen. ”Synnin ihmisen” nimi on ”katolinen”, mikä merkitsee ”yleismaailmallista”. Ne, jotka tarttuvat ”synnin ihmiseen”, haluavat tulla osaksi ”yleismaailmallista kirkkoa”, joka on katolinen kirkko. He haluavat tämän suhteen voidakseen ”poistaa” ”häpeänsä”.

”Häväistys” kohdistuu pedon kahteen merkittävään elementtiin, pedon, joka hallitsee kaikkia kirkkoja ja kaikkia kansoja viimeisinä päivinä. Ilmestyskirjan yhdentoista luvun ”suuren maanjäristyksen hetkellä” ”kolmas voi tulee nopeasti”. ”Kolmas voi” on islam. Ilmestyskirjan yhdentoista luvun ”suuren maanjäristyksen hetkellä” seitsemäs pasuuna soi. Seitsemäs pasuuna on islam. Islam iskee ”suuren maanjäristyksen hetkellä”, sillä kaikki pasuunat ovat profeettallisia välikappaleita, joita Jumala on käyttänyt tuomiona pakotettua sunnuntainpalvontaa vastaan kautta koko maailmanhistorian.

Kun Yhdysvaltojen ”kansallinen turmio” toteutuu pian tulevan sunnuntailain myötä, ”kansat vihastuvat”. Raamatun profetiassa kansat saattaa vihaan islam, kuten ilmenee islamin ensimmäisestä viittauksesta Ensimmäisessä Mooseksen kirjassa.

Ja Herran enkeli sanoi hänelle: Katso, sinä olet raskaana ja synnytät pojan, ja anna hänelle nimeksi Ismael, sillä Herra on kuullut sinun kurjuutesi. Ja hänestä tulee kuin villiaasi-ihminen; hänen kätensä on oleva kaikkia vastaan, ja kaikkien käsi häntä vastaan; ja hän on asuva kaikkien veljiensä edessä. 1. Mooseksen kirja 16:11, 12.

Viimeisten päivien ”häväistys” on islamin uskonto. Maailman kirkot ja kansakunnat tulevat Yhdistyneiden Kansakuntien Uuden maailmanjärjestyksen vallan alaisuuteen, ja sitä hallitsee katolinen kirkko. Paavi istuu tämän yhden maailman järjestelmän päällä, aivan kuten Konstantinus antoi paaviudelle sen istuimen vuonna 330. Kansakunnat tulevat toteamaan, että niiden kyky selviytyä sodankäynnistä, jota islam kohdistaa ihmiskuntaa vastaan, voidaan saavuttaa ainoastaan yhdistynein ponnistuksin, mikä edellyttää alistumista jonkin moraalisen auktoriteetin alaisuuteen, ja Yhdysvallat tulee vaatimaan, että tämä on Rooman kirkko. Aivan kuten Justinianus antoi katoliselle kirkolle sen suuren vallan vuonna 533, historia toistaa itseään. Yhdysvallat pakottaa maailman sotilaallisen mahtinsa kautta tottelemaan, aivan kuten Klodvig teki katolisen kirkon puolesta vuonna 496. Ilmestyskirjan kolmattatoista lukua koskevan toisen jakeen historia tulee toistumaan.

Ja peto, jonka minä näin, oli leopardin kaltainen, ja sen jalat olivat kuin karhun jalat, ja sen suu kuin leijonan suu; ja lohikäärme antoi sille voimansa ja valtaistuimensa ja suuren vallan. Ilmestys 13:2.

Kun kuva on kerran pystytetty, maan kuninkaat, jotka ovat vihoissaan islamin hyökkäysten tähden, tulevat käsittämään, ettei se islamia vastaan kohdistettu yleismaailmallinen ”häväistys”, jota on käytetty tuomaan olemassaoloon pedon maailmanlaajuinen kuva, ollut se ”häväistys”, josta ”synnin ihminen” (Iisebel) todellisuudessa oli huolissaan. Liian myöhään maailma saa tietää, ettei Iisebel välitä islamista lainkaan, vaan että hänen sydämensä halajaa surmata Elian, niin kuin Herodias surmasi Johannes Kastajan.

”Mieli, jossa on viisautta”, on ”viisasten mieli”, ja ”viisaat” ovat niitä, jotka ymmärtävät sen ”tiedon lisääntymisen”, joka syntyy, kun Juudan sukukunnan Leijona avaa Jeesuksen Kristuksen ilmestyksen sinetit juuri ennen kuin armonaika päättyy.

Ja hän sanoi minulle: Älä lukitse tämän kirjan profetian sanoja sinetillä, sillä aika on lähellä. Joka tekee vääryyttä, tehköön yhä vääryyttä; ja joka on saastainen, saastukoon yhä; ja joka on vanhurskas, harjoittakoon yhä vanhurskautta; ja joka on pyhä, pyhittyköön yhä. Ilmestys 22:10, 11.

”Seitsemän päätä ovat seitsemän vuotta, joiden päällä nainen istuu” tarkoittaa sitä totuutta, että paavius tulee hallitsemaan sekä kirkkoa että valtiota. Symboleilla on useampi kuin yksi merkitys, ja symbolit tulee määritellä ja ymmärtää sen kohdan asiayhteyden perusteella, jossa ne esitetään. Väite esitetään, että jae osoittaa päiden olevan vuoria, joten mikä olisi peruste erottaa päät (valtiotaito) vuorista (kirkkotaito)? Tämä erottelu vahvistetaan Danielin kirjojen luvuissa seitsemän ja kahdeksan. Seitsemännessä luvussa sekä pakanallinen Rooma että paavillinen Rooma tunnistetaan ”erilaisiksi” niistä pedoista, jotka edelsivät niitä.

Kun seitsemäs luku asetetaan kahdeksannen luvun päälle (rivi rivin päälle), havaitsemme kahdeksannessa luvussa Rooman pienen sarven, joka vaihtelee miehen, naisen, miehen, naisen välillä. Yksi symboli (pieni sarvi) edustaa kahta valtaa. Näissä luvuissa sarvi on valtakunta, ja valtakunta on myös pää. Kahdeksannessa luvussa pieni sarvi edustaa kahta valtakuntaa, Raamatun profetian neljättä ja viidettä valtakuntaa. Pieni sarvi edustaa symbolisesti kahta valtakuntaa, ja ne kaksi valtakuntaa, joita se edustaa, ovat valtakuntia, jotka osoittavat valtiotaidon ja kirkkovallan liiton. Seitsemän päätä, jotka ovat myös seitsemän vuotta, edustavat kahta valtakuntaa, ja toinen valtakunta on kirkkovalta ja toinen on valtiotaito.

Danielin toisessa luvussa on toinenkin todistus tästä profeetallisesta symboliikasta, sillä siellä viimeinen valtakunta, jonka milleriläiset ymmärsivät Rooman neljänneksi valtakunnaksi, esitetään raudan ja savien avulla. Rauta ja savi on yhdistetty, vaikka todellisuudessa rauta ei yhdisty saveen. Kuitenkin, kun sisar White kommentoi ”rauta ja savea”, hän osoittaa sen olevan kirkollisen vallankäytön ja valtiollisen vallankäytön vertauskuva, niin kuin sitä edustavat myös kahdeksannen luvun pieni sarvi sekä Ilmestyskirjan seitsemäntoista päät, jotka ovat myös vuoria.

”Olemme tulleet aikaan, jolloin Jumalan pyhää työtä kuvaavat kuvapatsaan jalat, joissa rauta oli sekoitettuna saveen. Jumalalla on kansa, valittu kansa, jonka arvostelukyvyyn täytyy pyhittyä ja jonka ei tule tulla epäpyhäksi panemalla perustukselle puuta, heinää ja olkia. Jokainen sielu, joka on uskollinen Jumalan käskyille, näkee, että uskomme tunnusomainen piirre on seitsemän päivän sapatti. Jos hallitus kunnioittaisi sapattia niin kuin Jumala on käskennyt, se seisoi Jumalan voimassa ja puolustaisi uskoa, joka kerran annettiin pyhille. Mutta valtiomiehet tulevat pitämään yllä väärää sapattia ja sekoittamaan uskonnollisen uskonsa tämän paavikunnan lapsen noudattamiseen asettaen sen sen sapatin yläpuolelle, jonka Herra on pyhittänyt ja siunannut, erottaen sen ihmisen pyhästi vietettäväksi merkiksi Hänen ja Hänen kansansa välillä tuhanteen sukupolveen. Kirkollisen juonittelun ja valtiollisen juonittelun sekoittuminen on kuvattu raudalla ja savella. Tämä liitto heikentää kaiken kirkkojen voiman. Tämä, että kirkko puetaan valtion vallalla, tuottaa pahoja seurauksia.

Ihmiset ovat miltei ohittaneet Jumalan kärsivällisyyden rajan. He ovat panneet voimansa politiikkaan ja yhtyneet paavikuntaan. Mutta aika tulee, jolloin Jumala rankaisee niitä, jotka ovat tehneet tyhjäksi Hänen lakinsa, ja heidän paha työnsä lankeaa takaisin heidän oman päänsä päälle.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 4, 1168, 1169.

Jatkamme tätä tutkimusta seuraavassa artikkelissa.

”Näyssä, joka esittää Kristuksen työtä meidän hyväksemme sekä saatanan päättävistä syytöistä meitä vastaan, Joosua seisoo ylimmäisenä pappina ja esittää anomuksen Jumalan käskyt pitävän kansan puolesta. Samalla saatana kuvaa Jumalan kansan suurina syntisinä ja esittää Jumalan edessä luettelon synneistä, joihin hän on kiusannut heitä syyllistymään koko heidän elinaikansa ajan, ja vaatii, että heidän rikkomustensa tähden heidät annettaisiin hänen käsiinsä tuhottaviksi. Hän vaatii, ettei heitä suojeltaisi palvelevien enkelien toimesta pahan liittoutumaa vastaan. Hän on täynnä vihaa, koska ei voi sitoa Jumalan kansaa kimpuiksi maailman kanssa saadakseen heidät osoittamaan hänelle täydellistä kuuliaisuutta. Kuninkaat ja hallitsijat ja maaherrat ovat painaneet ylleen antikristuksen merkin, ja heidät esitetään lohikäärmeenä, joka lähtee sotimaan pyhiä vastaan — niitä vastaan, jotka pitävät Jumalan käskyt ja joilla on Jeesuksen usko. Vihollisuudessaan Jumalan kansaa vastaan he osoittautuvat syyllisiksi myös siihen, että ovat valinneet Barabbaan Kristuksen sijasta.

”Jumalalla on riita maailman kanssa. Kun oikeus istuutuu ja kirjat avataan, Hänellä on ratkaistavanaan pelottava tili, joka jo nyt saisi maailman pelkäämään ja vapisemaan, elleivät ihmiset olisi sokaistuja ja lumottuja saatanaillisilla harhaluuloilla ja petoksilla. Jumala kutsuu maailman tilille ainoasyntyisen Poikansa kuolemasta, Hänestä, jonka maailman voidaan kaikissa olennaisissa suhteissa sanoa ristiinnaulitun uudelleen ja saattaneen julkisen häpeän alaiseksi vainotessaan Hänen kansaansa. Maailma on hylännyt Kristuksen Hänen pyhiensä persoonassa; se on kieltäytynyt ottamasta vastaan Hänen sanomiaan kieltäytyessään profeettojen, apostolien ja sanansaattajien sanomista. He ovat hylänneet ne, jotka ovat olleet Kristuksen työtovereita, ja tästä heidän on tehtävä tili.” Testimonies to Ministers, 38, 39.